Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per DavidG el dl., 03/11/2025 - 00:00

Ez 47,1-2.8-9.12
1C 3,9b-13.16-17
Jo 2,13-22

Avui celebren la dedicació de la basílica del Laterà. Aquesta església, a les afores de Roma, és considerada la seu del successor de Pere, bisbe de tots els bisbes. Sant Joan de Laterà té el títol de mare i cap de totes les esglésies de la ciutat de Roma i del món. Per la seva importància i representativitat, aquesta festa passa per davant del diumenge del temps ordinari.

Celebrem, doncs, avui la dedicació del que és l'església referent de qualsevol espai edificat a qualsevol lloc del planeta, on els cristians es troben per a celebrar la seva fe en Crist.

En una església hi trobem sempre un espai central on s'hi apleguen els convocats a celebrar la fe, l'altar en el lloc més prominent de la nau, i múltiples detalls que expliquen de diverses maneres el Credo que comparteixen els creients. Són sols aquests els trets comuns de les esglésies?

Deixem que siguin les lectures les que ens expliquin el que és essencial a l'església. No trobarem a la Paraula de Déu els plànols i els esbossos a copiar per tothom, qui pretengui generar un nou espai cristià. Cerquem-hi més aviat els principis inspiradors, que fan que la bellesa de les pedres o les pintures cedeixin el seu lloc a la bellesa per la caritat del grup humà que en Crist troba la seva manera de comportar-se i de relacionar-se amb Déu.

Un turista buscarà la bellesa estètica per damunt de tot. El promotor cultural trobarà un lloc on organitzar el seu esdeveniment. El fidel, en canvi, es deixarà transformar per l'espai que, com un ésser viu, respira i batega amb la presència del poble de Déu que, per un moment, pren consciència d'on ve i cap on va.

El que transforma els cors i les ments no son les pedres per molt belles i suggerents que siguin. Les pedres son cada persona que arriba i s'ubica amb reverència vers el sagrat i en fraternitat amb la seva nova família en Crist. Aquestes persones troben en l'Anyell de Déu el fonament de la seva existència. Per molt peculiars, difícils, distrets que hagin estat els esdeveniments vitals que cadascú porti, el creient torna a l'Església per sentir qui és el Pare de Jesús que l'aixopluga en tota ocasió, i l'abraça en qualsevol perill. Ell és a la casa del Pare, la casa pairal. Amb l'actitud de qui es treu les sandàlies avança per l'espai de l'Església, com si el terra que el sosté fos el Crist mateix que el va configurant a cada pas.

A una banda i l'altra, els germans amb qui ens creuem mirades de complicitat sabent de qui parlem, gairebé sense dir-s'ho. Com en un nou evangeli, ens diem: Jo també me l'he trobat camí d' Emmaús quan ens interpretava les escriptures i ens partia el pa.

L'essència de l'església, però, es cridada a expandir-se fora dels murs i, com el riu del llibre d'Ezequiel, generar vida, salut, aliment i esperança per on s'escoli l'aigua que surt del costat dret de l'altar. La riuada de gent que surt de l'Església surt revivificada per l'aliment de la Paraula i del Cos i la Sang de Crist. De manera que cadascú es disposa a ser portador de la vida rebuda en Crist i que ara es seguirà repartint com deia el mestre: "doneu-los vosaltres mateixos de menjar".

Ens pot estranyar, doncs, que Jesús s'escandalitzi en entrar al temple i veure que s'ha pervertit el seu sentit més primer? Com ens sentiríem si uns lladres haguessin entrat a casa nostra, emportant-se o capgirant el nostre espai vital? L'amor incondicional de Déu Pare que anuncia Jesús, és el més allunyat a l'intercanvi comercial que proposen els venedors del temple als qui venien per a reconciliar-se amb Déu.

O com ens sentiríem si valoréssim l'assemblea dels cristians solament per la qualitat de les pintures, el disseny dels espais o l'elegància amb que vesteixen els assistents? La veritable identitat de l'assemblea cristiana és la identificació amb el Crist que renta els peus, dona la vida per amor i, per això, és ressuscitat pel Pare.

ETIQUETES
TEMPLE PEDRES ESPAI